

בראשית החודש, מבית של הרצל מפרט ליום — ובאן טעות בידו. כסבור הוא שיקבלו בשנת אבולו (אחר מות אשתו הראשונה, יאנואר 1894), אך ליברי הרצל המרט ומריון, נחבב הסכתה כ-11 ליני 1896, לאמר, אילו הרשים לאחד נשואיו עם אשתו האחרת (מארס 1895), שניהם לא הכירו זה את זה פנים אל פנים. אך הרצל ידע מיהו גידאמן והוא קרא לפקים קרובים איהו הפוליוטונים של הרצל ב"ניוץ" פריוץ פראקסאן, אפשר שהותה גם היכרות הטובה ולדבריו הרצל ראו זה את זה ראית ארע, החליפו קצת דבר רום של חידוד או של מה בכך, כשהרצל ביקש לישא אשה, הלכו אביו יעקב הרצל והותנו יעקב נאש ויג'ר לבקש מנדאקאן, שיהא מסדר הקדושים, שאילו הוא הבטיח לקיים הפעם, אך בשל ענייני משפחה יצא או מונא (1899). לאחר שנים אחרות בא אילו עורך דין בפקודת הרצל שביקש מאת הרב להור מון אילו את חותנה בענין משפחה פנימי. הרב סירב בטענה, שלא יומין את חותנו של הרצל, אלא אם הוא רוצה בהחירת הענין וכוא אצלו. אף על פי כך בא עורך הדין והור על בקשתו. הפעם היחה נישמת הרב הריפה במקעת והוא כותב על כך, "דומני, שנתועלתו בעסקתו זו להרצל, שאילו קראתי אלו את חותנו, יכול היה ניוציר הסתלקות להחלפת בנל בשלחבת נדרי לה". ניכר שהרצל רחש אמון לאיש האמוין, כדבור וקולטוסים.

אך עם הקרבה באה, כידוע, עם חיבור ה"דענשטאט" מספרו ביקש לידע החילה גם דעתו של הרב הראשי על כתיבתו ורעיונותיו ועקר כוונתו לקרבו לעבודה, וביומנו הוא רושם, אילו ימים לאחר חיבור הסכתה, לאמר: "גידאמן אורק אעשה בישות ראשון כביתה". הרצל סודעו על מבטבו כי גמר במשלו לעמוד בראש פעולה לטר בת היהודים והוא שואל, אם יהיה בעזרו, לפי שעה פרושה של העוזה חיבור הזכיר על מעמדם של היהודים, על שנתא ישראל, על סוגי ההתעסקות של היהודים וכו'. וכן הוא סודעו, כי ביקש מעם, "סאלו כהן הודעו לפי שפיה" שיהב תוכיר על תנאי הפרנסה של היהודים וכו' והוא סומין את שניהם שיומנו עמו כ-18 ליני כקאל לוד הואר ה"אנאונ"י. אך אם יהיו סבורים ש"הטריחה הם, יד סור להם אלה פראקסן שכבודו יחלקם בטובו בין עניו". סימו של הסכתה בבקשה לשמור הענין כבוד, "אהה רועהדנש" כקאל צפיה לפי הובה, יותר לא אוכל להמירך". הסכתה הראי שין של הרצל עשה, "רושם עמוק" על גידאמן, לעתים רחוקות נודמן לו סופר הנודע בכימה בין לאומית, שיעלה התענינות סרובה כל כך בגורלם של ישראל. שמה ושלה טלגראמה שהנספר עה היא לו מן הטמעות, כהן נסע, סכתב יבוא. הוא עומד ליסע לבארדן, טלגראמה זו הכיזה את הרצל במעט, אך העמיק "כמה הענין" שבו והאמין שהרבים ילכו אחריו ובעזרתם ירכוש גם את אשדוד. הסמוין. ברחה ראה אותה כבר כשרינת הסתרותה, כראשי תע' מילונה וקבע אפילו שבים במדינה הע' תורה. כמכתב התשובה מודיע גידאן סאן רוב מתיחתו ושמתו על כך, שהרצל יש בו המימה סרובה כל כך לענינם של ישראל, אך רעונו לידע דברים ספורים יותר על כוונתו, ורק אחר כך יחא מוגן להודמן עמו. אשר לסאלו כהן הוא, מסובי חבריו ואיש הודעו להרויה כקף ויש בו לב להלכי כורך פילאנאופיות, אך אין הוא סבור שראוי לצרפו והוא מציע התתו את ד"ר היניריך סאיריכהן, סבעלי הבאנק הנודע בברלין. מיר אוקן הרצל קילמוסו ושולח סכתב שני וכו' הוא מרין בו הדברים אמורים ב"ענין השוב ביותר של עולם היהודים" והוא מטייל על הרב את התפקיד לבוא בקשרים עם א"באקסר רוח שילד לקרא באר ני אב, "נאום הרצל לכות דוקטרי" שישה לו כפרוב. כי אם הוא מוכן

רונה אחרי ארוחת הערב, שוב אצל יובסבאקאן. גידאמן סתאר: "ישבתו, כאילו נפלתי מן העננים, כמעט שלא הייתי מביטל לתאון לריואה, כי לא זכיר ויכלו הרוחשילדים בפארים לעי נור לנו, יהודי ונא סמועקאן והרו זה היה העיקר לפי דעתי סכועה מראשו. סמועקאן הכנתי, כי לא נמנעה זו הדברים אמורים, אלא ניוצית, "מדינת יהודים", כי סכתב שודעטו כבר ראשי הפרקים על מה שנתבאר קבוי טרם שנתפרסם אחר כך. אחר הוהר שילדים צריך היה להפטר נוסף, כי בית הבאנס הזה קיפה את השיכוחו ככות כספי, הרבה נוכר עיני סרדסט, מנהג שלא ידעתי עדיין פירושו וכו'". הרצל מספר ביומנו: "...אף על פי כן היה הרשם גדול. חברתי בעיני הנד עזות של גידאמן. בעמוד 18 נאצתי להפסיק כשל השעה של סאיריכהן, אך גידאמן נאמיציוני" כבר נכבש. היא אסר: "אם הרון עקר, סכפודת כל השקפת העולם שלו ואף על פי כך משאלתי היא, שהרון יחא עמר. סברתי עדיין, שאין אנו עם, כולמם, שאנו יותר מעם. כסבור הייתי שנהצם לנו העיקר של רעיון האדם בעמים ושעל כן אנו יותר סמועקאן אצלו... גידאמן טוב הוקסם..."

ואילו גידאמן עצמו כותב, כי לאחר הקריאה הייתי בעצמי, כנעוד, הייתי אדם, לא ידעתי לומר דבר. ד"ר היניריך מאיר ערעך כך זכר, פלס פרי אה בנייב אך הוא, הרב, לא היתה בו לא הבנה ולא ענין בכך, וכמעט שלא יכולתי לבנם רעיוני שנתפורו ויטוטנו כדוקטריסיהקים".

הרצל בןהשלושים וחמש מבקש לפצל עעותו של הרב בן השישים. כשהזכיר לו הרב עיני האוטופית "פדולאנד" של הארצקא הוא חוקר בו ובתוב: "פדולאנד זהו מנגנון מוכר ככלי ואילו החכמה לו היא כוח מנוע. מההכנת הוזה סקופת היהודים". הרצל מתנגד בכיפות לטעתה של אוטופיה, "לאחר הקריאה בתם גידאמן לאשתו, הרצל הוא פיסן, אך ענינו כמה שלא יחא מישך את חלב, אינו עשוי להתי שים". לאחר הקריאה, אבדו להאמין וישוכרדעת החלטה בעצמי".

המשמר באויו והקשחה, אוחב המנר הזה, ראה פתאום עילמו סתמוטט לכרף אורו של עולם הרש. וכן קרא במיניון: "דומה אתה עלו כמשה רבנו". הוא מוכר בזכרונותיו, כי שנים רבות אחר כך שאל אותו הרב ד"ר וי ארצקאן במיניון, האם הרב, כי לאחר קריאת הרצל חיבבו וקרא: "אהה מיטה שלנו". "מעולם — הוא כותב — לא נאמרה עלו ברחה גדולה מו". ביומני הרצל לא נזכר עיני המיטה.

לאחר הפגישה במיניון נמסרת הליפת הסכתבים וכשהרצל הלך לבארדן, שהרב היה סבלה בה וימת הקיין היו מודבנים לפרקים קרובים ומליליים, כמובן, בענין היהודים. הרב שנתן לו סכתב המלצה לרב הראשי ערוס כהן בפארים. כשהרצל סיפר לו כי בשל פרסום ה"דענשטאט" עליו הוא להפטר מיהו ב"ניוץ פרוץ" הוא כותב, כי הרב עלה לו סכתב, "סלחתי" והוא סבור כי, "החיבור יפול כפעצה ויעזר פארות". בספרו להופעת ה"דענשטאט" נפישו פראקסן גידאן מאן הדאה פנים של שמתה, רפו לו כהיך וקרא, "היני מברוך", הרצל ניגש אילו ואמר, "אך הורה לי, כי סברתי על ספרתי כהפשידעוה", גידאמן השיב בחינד, "כן", "היני מברוך את המוסקאטים האלו — כותב גידאמן בזכרונותיו — כי לאחר הוי פעת ה"נאציאנאלדענשטאט" שלו השיב לו הרצל ב"דענשטאט" של כ"ד וזכרתי את דעתי על ה"דענשטאט" והראת על ספרתי שבו, אך ספרתי בו לא היתה ספרתי, לא האמנתי כלל, שהרצל עתיר למהו לפעשה מידה של הפשי כדעות ואיש לא יחשוד כי שאני מסכים לה".

הרב שנלחם החילה לתכניתו של הרצל התחיל פורש יותר ויותר מהשי קפותיו והחסיס שביניהם תולכים ור עם. הרצל רואה את הרב כ"שניידע" (הודי מוגן) ואת עצמו כ"שיידע" (הודי מוגן). אין הוא יודע אלא ספרה אתה — וכך הגדרת גידאמן "למחצה היא משכה אותו למחצה שקע כה" — מדינת היהודים. הרב המתרחק והלך מן האומיות וטורת עתה בתי

שכוע המאמר הראשון. רעופים עליו ההנהגה הראשונים של גיון דפוס ומחצה פקונטרסי, שישלם עד סוף השבוע, אבקשך להעיר לי הערותיך ולשלחן לי ספרך לפני העתדים למע' רבת, כובן, שהספר את כל עליו ההנהגה, לפני שאספרם לדפוס. אך אנוס אני לבקשך, שהסדר הענין מיר, שלא התאחר ההדפסה.

כשבאתי לברוך להולדת הילד, לא היית בברוך. הלא הודיעו לך על כך איתה, כי הובדת הסכנה הילד הלל: הם בני הכריאה והחלום!

בספרות נלכת שלך הרצל

גידאמן אמר דבריו שבת על, "עלי התנהג שנילתי" לו בזכרונותיו הוא מעיר: "כורך שנתנו בספרה כוח כל אחר לנבי סכבר וידר", ואילו הרצל כותב, כי הרב עלה לו סכתב, "סלחתי" והוא סבור כי, "החיבור יפול כפעצה ויעזר פארות". בספרו להופעת ה"דענשטאט" נפישו פראקסן גידאן מאן הדאה פנים של שמתה, רפו לו כהיך וקרא, "היני מברוך", הרצל ניגש אילו ואמר, "אך הורה לי, כי סברתי על ספרתי כהפשידעוה", גידאמן השיב בחינד, "כן", "היני מברוך את המוסקאטים האלו — כותב גידאמן בזכרונותיו — כי לאחר הוי פעת ה"נאציאנאלדענשטאט" שלו השיב לו הרצל ב"דענשטאט" של כ"ד וזכרתי את דעתי על ה"דענשטאט" והראת על ספרתי שבו, אך ספרתי בו לא היתה ספרתי, לא האמנתי כלל, שהרצל עתיר למהו לפעשה מידה של הפשי כדעות ואיש לא יחשוד כי שאני מסכים לה".

הרב שנלחם החילה לתכניתו של הרצל התחיל פורש יותר ויותר מהשי קפותיו והחסיס שביניהם תולכים ור עם. הרצל רואה את הרב כ"שניידע" (הודי מוגן) ואת עצמו כ"שיידע" (הודי מוגן). אין הוא יודע אלא ספרה אתה — וכך הגדרת גידאמן "למחצה היא משכה אותו למחצה שקע כה" — מדינת היהודים. הרב המתרחק והלך מן האומיות וטורת עתה בתי

ליסע לאין, ויכל לשלם לכך את הכ סיעה הקטנה לנאמינין (אחוזת הרוח שקיבלו בשנת אבולו (אחר מות אשתו הראשונה, יאנואר 1894), אך ליברי הרצל המרט ומריון, נחבב הסכתה כ-11 ליני 1896, לאמר, אילו הרשים לאחד נשואיו עם אשתו האחרת (מארס 1895), שניהם לא הכירו זה את זה פנים אל פנים. אך הרצל ידע מיהו גידאמן והוא קרא לפקים קרובים איהו הפוליוטונים של הרצל ב"ניוץ" פריוץ פראקסאן, אפשר שהותה גם היכרות הטובה ולדבריו הרצל ראו זה את זה ראית ארע, החליפו קצת דבר רום של חידוד או של מה בכך, כשהרצל ביקש לישא אשה, הלכו אביו יעקב הרצל והותנו יעקב נאש ויג'ר לבקש מנדאקאן, שיהא מסדר הקדושים, שאילו הוא הבטיח לקיים הפעם, אך בשל ענייני משפחה יצא או מונא (1899). לאחר שנים אחרות בא אילו עורך דין בפקודת הרצל שביקש מאת הרב להור מון אילו את חותנה בענין משפחה פנימי. הרב סירב בטענה, שלא יומין את חותנו של הרצל, אלא אם הוא רוצה בהחירת הענין וכוא אצלו. אף על פי כך בא עורך הדין והור על בקשתו. הפעם היחה נישמת הרב הריפה במקעת והוא כותב על כך, "דומני, שנתועלתו בעסקתו זו להרצל, שאילו קראתי אלו את חותנו, יכול היה ניוציר הסתלקות להחלפת בנל בשלחבת נדרי לה". ניכר שהרצל רחש אמון לאיש האמוין, כדבור וקולטוסים.

אך עם הקרבה באה, כידוע, עם חיבור ה"דענשטאט" מספרו ביקש לידע החילה גם דעתו של הרב הראשי על כתיבתו ורעיונותיו ועקר כוונתו לקרבו לעבודה, וביומנו הוא רושם, אילו ימים לאחר חיבור הסכתה, לאמר: "גידאמן אורק אעשה בישות ראשון כביתה". הרצל סודעו על מבטבו כי גמר במשלו לעמוד בראש פעולה לטר בת היהודים והוא שואל, אם יהיה בעזרו, לפי שעה פרושה של העוזה חיבור הזכיר על מעמדם של היהודים, על שנתא ישראל, על סוגי ההתעסקות של היהודים וכו'. וכן הוא סודעו, כי ביקש מעם, "סאלו כהן הודעו לפי שפיה" שיהב תוכיר על תנאי הפרנסה של היהודים וכו' והוא סומין את שניהם שיומנו עמו כ-18 ליני כקאל לוד הואר ה"אנאונ"י. אך אם יהיו סבורים ש"הטריחה הם, יד סור להם אלה פראקסן שכבודו יחלקם בטובו בין עניו". סימו של הסכתה בבקשה לשמור הענין כבוד, "אהה רועהדנש" כקאל צפיה לפי הובה, יותר לא אוכל להמירך". הסכתה הראי שין של הרצל עשה, "רושם עמוק" על גידאמן, לעתים רחוקות נודמן לו סופר הנודע בכימה בין לאומית, שיעלה התענינות סרובה כל כך בגורלם של ישראל. שמה ושלה טלגראמה שהנספר עה היא לו מן הטמעות, כהן נסע, סכתב יבוא. הוא עומד ליסע לבארדן, טלגראמה זו הכיזה את הרצל במעט, אך העמיק "כמה הענין" שבו והאמין שהרבים ילכו אחריו ובעזרתם ירכוש גם את אשדוד. הסמוין. ברחה ראה אותה כבר כשרינת הסתרותה, כראשי תע' מילונה וקבע אפילו שבים במדינה הע' תורה. כמכתב התשובה מודיע גידאן סאן רוב מתיחתו ושמתו על כך, שהרצל יש בו המימה סרובה כל כך לענינם של ישראל, אך רעונו לידע דברים ספורים יותר על כוונתו, ורק אחר כך יחא מוגן להודמן עמו. אשר לסאלו כהן הוא, מסובי חבריו ואיש הודעו להרויה כקף ויש בו לב להלכי כורך פילאנאופיות, אך אין הוא סבור שראוי לצרפו והוא מציע התתו את ד"ר היניריך סאיריכהן, סבעלי הבאנק הנודע בברלין. מיר אוקן הרצל קילמוסו ושולח סכתב שני וכו' הוא מרין בו הדברים אמורים ב"ענין השוב ביותר של עולם היהודים" והוא מטייל על הרב את התפקיד לבוא בקשרים עם א"באקסר רוח שילד לקרא באר ני אב, "נאום הרצל לכות דוקטרי" שישה לו כפרוב. כי אם הוא מוכן

הרצל מודרו בפרסום ספרו, מוצא מ"ל את ביומניו שנתנו ברתוב ווקהדינג עלו ההנהגה הראשונים שלה סכתבם לגידאמן, והוא הסכתה הסכתה החדשה שביניהם תולכים ור עם. הרצל רואה את הרב כ"שניידע" (הודי מוגן) ואת עצמו כ"שיידע" (הודי מוגן). אין הוא יודע אלא ספרה אתה — וכך הגדרת גידאמן "למחצה היא משכה אותו למחצה שקע כה" — מדינת היהודים. הרב המתרחק והלך מן האומיות וטורת עתה בתי

הרצל מודרו בפרסום ספרו, מוצא מ"ל את ביומניו שנתנו ברתוב ווקהדינג עלו ההנהגה הראשונים שלה סכתבם לגידאמן, והוא הסכתה הסכתה החדשה שביניהם תולכים ור עם. הרצל רואה את הרב כ"שניידע" (הודי מוגן) ואת עצמו כ"שיידע" (הודי מוגן). אין הוא יודע אלא ספרה אתה — וכך הגדרת גידאמן "למחצה היא משכה אותו למחצה שקע כה" — מדינת היהודים. הרב המתרחק והלך מן האומיות וטורת עתה בתי

הרצל מודרו בפרסום ספרו, מוצא מ"ל את ביומניו שנתנו ברתוב ווקהדינג עלו ההנהגה הראשונים שלה סכתבם לגידאמן, והוא הסכתה הסכתה החדשה שביניהם תולכים ור עם. הרצל רואה את הרב כ"שניידע" (הודי מוגן) ואת עצמו כ"שיידע" (הודי מוגן). אין הוא יודע אלא ספרה אתה — וכך הגדרת גידאמן "למחצה היא משכה אותו למחצה שקע כה" — מדינת היהודים. הרב המתרחק והלך מן האומיות וטורת עתה בתי